

Mattheüs 7: 24-29

We hebben zojuist de laatste verzen van de Bergrede gelezen. Vers 28 zegt dat Jezus de woorden geëindigd had en we lezen in Matt. 8:1 dat Jezus weer van de berg afdaald. De laatste woorden van de Bergrede vertellen een bekend verhaal. Wie kent het niet? De wijze, die zijn huis op een rots bouwt en de dwaas, die zijn huis op het zand bouwt. Het voorbeeld is helder. En nu wij zelfs in Groningen wel eens te maken hebben met weersomstandigheden waartegen de huizen niet bestand zijn, ook wel tot de verbeelding sprekend. Zolang er in Groningen geen aardbevingen zijn is er niets aan de hand. De huizen houden het prima bij normale weersomstandigheden. Geen problemen ook niet als het gaat regenen of stormen. Maar op aardbevingen zijn sommige woningen niet berekend.

Zo gaat het er ook aan toe in het voorbeeld van Jezus. Zolang het weer rustig is dan is er niets aan de hand. De huizen van de wijze en van de dwaze staan er prima bij. Niets aan de hand. De problemen komen pas als er storm komt. Wat zou Jezus bedoelen met die storm? Ik denk, als we het onderwijs van Jezus bestuderen in hoofdstuk 7, dat hij wijst op het oordeel. In de eerste verzen van dit hoofdstuk heeft hij het over zwijnen die je vertrappen en verscheuren(6), daarna houdt hij zijn toehoorders een brede weg voor die naar het verderf leidt (13), daarna wordt er gesproken over slechte bomen die geen vrucht dragen en daarom in het vuur worden geworpen(19) en in vs. 22 gaat het over mensen die zeggen: "Here, Here, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd", waarop Jezus' antwoord zal zijn "Ik heb je niet gekend". Steeds gaat het over mensen die geen stand houden in het oordeel en dat geldt ook voor de dwaas die op het zand bouwt.

Misschien is het wel goed om eerst even te kijken waarom deze man dwaas wordt genoemd. Het verhaal van Jezus kan best zo bekend zijn dat we ons niet goed realiseren wat hij zegt.

Het verhaal gaat over twee mensen die een huis bouwen. Met dat huis wordt ons levenshuis bedoelt. Onbewust denken we heel gauw aan een gelovige en een niet-gelovige. Maar dat zegt Jezus niet? Jezus zegt niet dat de wijze een kerkganger is, en de onwijze een buitenkerkelijke. Kijk maar mee naar wat er over hen gezegd wordt. De wijze man is een man die deze woorden van Jezus hoort en ze doet, en de dwaze is een man die de woorden van Jezus hoort en ze *niet* doet. Het verschil zit

hem niet in het wel of niet horen, maar in het wel of niet doen! Ook voor de dwaas geldt dat hij best een kerkganger kan zijn. Hij hoort de woorden van Jezus ook, alleen Hij doet ze niet. De dwaas kan elke week in de kerk zitten, het woord van God horen, aan tafel uit de bijbel lezen, maar deze op zich goede dingen zijn volgens Jezus hier niet voldoende.

Ja maar, wacht even. We hebben toch als protestantse christenen mogen leren dat we niet gered worden door onze goede werken, maar door ons geloof in Christus. Is dit dan daar niet mee in tegenspraak, als we nu zeggen dat de woorden van Jezus moeten doen? Tellen onze goede werken dan toch mee in het oordeel?

Misschien is het wel goed om dan te luisteren wat Jakobus schrijft in Jak. 2:14: *Wat voor nut heeft het als iemand zegt dat hij geloof heeft, en hij heeft geen werken? Kan dat geloof hem zalig maken?.....een geloof dat geen werken heeft is in zichzelf dood (17).*

Jakobus zegt eigenlijk hetzelfde als Jezus in het voorgaande over vrucht dragen. Een goede boom brengt vrucht voort. Een oprecht geloof wordt zichtbaar in je gedrag, in wat je doet. En dat is ook wat hier over de wijze en de dwaze man wordt gezegd. Niet Jezus' woorden horen is het criterium, maar Jezus' woorden doen! In ons Nederlandse taalgebruik heeft het woord geloven veel te veel de betekenis van het onderstrepen van een aantal leerstellingen. En dat hoort er ook wel bij. Natuurlijk is het belangrijk dat we voor waar aannemen dat de Bijbel Gods woord is, dat we voor waar aannemen dat God Schepper is, dat Jezus Verlosser is, dat Jezus opstond, dat de Geest is uitgestort en dat Jezus weerkomt. Allemaal belangrijke geloofswaarheden. Maar gelovig zijn, ècht gelovig zijn, is niet alleen dat je deze feiten accepteert. Daar begint het mee! Maar deze feiten moeten het fundament zijn van je levenshuis. We bouwen ons hele leven daarop. Het is ons fundament dat ons draagt, het is bepalend voor hoe wij leven. Ik laat me door die woorden veranderen, ik ga ze doen.

Jezus heeft het over deze woorden van Mij (26). Hij bedoelt daarmee in de eerste plaats de woorden die Hij zojuist heeft uitgesproken: de Bergrede. De wijze man heeft die woorden gehoord en doet ze. Hij strekt zich er naar uit om volgens de zaligsprekingen te leven, arm van geest te zijn (5:3), zachtmoedig (5:5), hongerend en dorstend naar gerechtigheid (5:6), barmhartig (5:7), rein van hart (5:8), vredestichtend (5:9) kortom, een licht in deze wereld (5:14), zonder dat hij daarbij de

eer van zichzelf zoekt, zoals de Joodse leiders, maar hij zoekt de eer van God, die in het verborgene ziet (Matt.6). Alleen zo ben je bestand tegen de vervolgingen waar 5:10-12 het over heeft en alleen zo ben je in staat onechte profeten te ontmaskeren (7:15).

De dwaas heeft ze ook gehoord, maar het verandert hem niet. Ook al neemt hij al die woorden voor waar aan, als het zijn leven niet verandert, dan loopt hij een groot risico. Zulke geloof zal waarschijnlijk al geen stand houden in de stormen van het leven, laat staan in de storm van het oordeel. Zo'n geloof is dood, vruchteloos....

De ernst waarop het beeld ziet, is groter dan alleen een ingestort huis. Vandaar die laatste woorden: en zijn val is groot (27). Dat stemt tot nadenken. Het is een heilloze weg, een brede weg, de weg die de wetteloosheid werkt (7:23), in plaats van goede vruchten.

De mensen zijn diep onder de indruk van Jezus' onderwijs. Hij onderwijst als een gezaghebbende en niet zoals de Schriftgeleerden. Wat wil dat zeggen?

Jezus sprak met een goddelijke autoriteit. Kijk alleen maar eens hoe vaak Hij in het 5^e hoofdstuk '(voorwaar) Ik zeg u' zegt (5:18, 20, 22, 26, 28, 32, 34, 39, 44). Daar straalt een enorme autoriteit uit. Hij spreekt als God zelf. Jezus stelt in het 7^e hoofdstuk zichzelf voor als Degene die oordeelt: "*dan zal ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend*". Dat zijn geen woorden die ooit een gewoon mens kan uitspreken. Hij kan het wel. Omdat Hij Jezus is, de Heer der Heren, de Koning der Koningen, de Messias, de grote Verlosser. Hij was het die hier onderwijs gaf. Hij is het die ons oproept om op dat onderwijs te bouwen zodat ons levenshuis standhoudt in de stormen van het leven en in de storm van het oordeel. Omdat Jezus zelf ons fundament is.

AMEN